

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/174/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014200025
Dátum vydania rozhodnutia: 24.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1014200025.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: JUDr. E. T., bytom Y., právne zastúpený JUDr. Erikou Simanovou, avokátkou, AK so sídlom Akademia Hronca 9, Rožňava, proti žalovanej: Ing. K. Q., starostka mestskej časti Bratislava - Karlova Ves, W., právne zastúpenej JUDr. Ľuboslavom Kašubom, advokátom, AK so sídlom Na Vříšku 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. KV/LEG/559/2013/17402/JJ zo dňa 19.11.2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/4/2014-25 zo dňa 26. marca 2015, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/4/2014-25 zo dňa 26. marca 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovanej č. KV/LEG/559/2013/17402/JJ zo dňa 19.11.2013. Týmto rozhodnutím bolo žalobcovi oznámené, že jeho odvolanie zo dňa 06.11.2013 nie je prípustné, pretože požadovaná informácia mu bola sprístupnená listom č. KV/DCH/2656/2013/15854/JT zo dňa 23.10.2013. Uvedeným listom Miestny úrad mestskej časti Bratislava- Karlova Ves (ďalej len „správny orgán 1. stupňa“) žalobcovi odpovedal na jeho žiadosť o sprístupnenie informácií.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že je nesporné, že žalobca žiadal od povinnej osoby- správneho orgánu 1. stupňa sprístupnenie informácie. Základnou podmienkou prístupu k informáciám povinnej osoby v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 zák. č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) je skutočnosť, že povinná osoba musí mať požadovanú informáciu k dispozícii. Z formulácie otázok žalobcu je zrejmé, že žalobca žiadal o oznámenie počtu vozidiel, ktoré majú povolený vjazd do dvora obytného domu na Matejkovej a

Majerníkovej ulici a na základe čoho majú tieto vozidlá vjazd povolený. Z administratívneho spisu mal súd nesporne preukázané, že správny orgán 1. stupňa žiadosti žalobcu o sprístupnenie požadovanej informácie vyhovel, ním požadovanú informáciu mu sprístupnil, keď v prvostupňovom rozhodnutí žalobcovi oznámil, že počet parkovacích miest v žiadanej lokalite je 8 s tým, že vozidlá majú oprávnenie na vjazd do danej lokality len na základe povolenia správneho orgánu 1. stupňa. Správny orgán v presvedčení, že žalobcovi požadovanú informáciu sprístupnil vyhotovil o tom v administratívnom spise záznam.

Ak žalobca požadoval uvedenie presného počtu vozidiel, ktoré majú povolenie do danej lokality, podľa názoru súdu správny orgán 1. stupňa žalobcovi sprístupnil požadovanú informáciu v rozsahu a vo forme, ktorú mal k dispozícii. Aj na základe podaného odvolania voči prvostupňovému správne rozhodnutiu, žalovaná v odpovedi uviedla a znova zopakovala, že v danej lokalite je 8 samostatne vybudovaných parkovacích miest, ku ktorým majú ich nájomcovia uzavreté nájomné zmluvy, pričom povolenie je viazané na nájomcu, nie na jednotlivé vozidlá.

Krajský súd konštatoval, že žalovaná postupovala správne, keď odvolanie žalobcu vyhodnotila ako neprípustné voči prvostupňovému rozhodnutiu, pretože prvostupňovým správnym rozhodnutím bola žalobcovi požadovaná informácia sprístupnená. Vychádzajúc zo zákonných ustanovení a z predloženej písomnej dokumentácie žalovanej a z uvedených skutočností, po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby súd dospel k záveru, že rozhodnutie a postup žalovanej je v súlade so zákonom.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal žalobca včas odvolanie. Namietal, že krajský súd nesprávne vyhodnotil skutkový i právny stav a z tohto dôvodu aj nesprávne aplikoval príslušné zákonné ustanovenia. Uviedol, že krajský súd konanie správneho orgánu 1. stupňa ako povinnej osoby, ktorým mu odmietla uviesť presný počet vozidiel, ktoré majú povolenie na vjazd do danej lokality, odôvodňuje tým, že žalovaná mu poskytla informácie v rozsahu a forme, ktorou sama disponuje. S týmto tvrdením žalobca nesúhlasil, nakoľko dané povolenia vydáva samotná žalovaná, z čoho vyplýva, že musí mať informácie o presnom počte vydaných povolení, ako aj o dôvodoch prečo tieto povolenia vydala.

Ďalej žalobca poukázal na to, že krajský súd schvaľuje aj postup žalovanej, keď žalobcom podané odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu vyhodnotila ako neprípustné, pretože ním požadovaná informácia mu v predmetnom rozhodnutí bola sprístupnená. S názorom súdu nesúhlasil, krajský súd nesprávne posúdil skutkový stav veci a tým pádom ani jeho rozhodnutie nemôže byť správne a zákonné. Konštatoval, že z uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s názorom žalovanej a nezohľadnil žalobcom uvádzané dôvody o nesprávnosti a nezákonnosti postupu a rozhodnutí žalovanej. Predmetné rozhodnutie považoval za nesprávne a v rozpore so zákonom, nakoľko mu ním bolo odňaté právo na informácie, ktoré mu zaručuje zákon i Ústava Slovenskej republiky.

V uvedenom prípade je podľa žalobcu zrejmé, že konanie žalovanej je obchádzaním zákona, nakoľko mu poskytla inú informáciu ako žiadal, resp. mu žiadanú informáciu neposkytla vôbec a pritom svoje konanie považuje za kladné vybavenie jeho žiadosti, čo je v priamom rozpore s § 18 ods. 3 zákona o slobode informácií. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovanej a vráti jej vec na ďalšie konanie.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že žalobca neuviedol žiadne okolnosti, pre ktoré by malo byť napadnuté rozhodnutie krajského súdu v nesúlade so zákonom, ale len opätovne poukazuje na skutočnosti, ktoré uviedol vo svojej žalobe. K tým skutočnostiam sa žalovaná vyjadrila čo po skutkovej aj po právnej stránke. Krajský súd vec riadne preskúmal a vydal rozhodnutie, ktoré žalovaná považuje za vecne správne a preto navrhla, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.)

dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.10.2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho prieskumu odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovanej, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovanej č. KV/LEG/559/2013/17402/JJ zo dňa 19.11.2013. Týmto rozhodnutím bolo žalobcovi oznámené, že jeho odvolanie zo dňa 06.11.2013 nie je prípustné, pretože požadovanú informáciu mu sprístupnil správny orgán 1. stupňa listom č. KV/DCH/2656/2013/15854/JT zo dňa 23.10.2013.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovanej, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu má odvolací súd za preukázané, že žiadosťou, ktorá bola správnomu orgánu 1. stupňa doručená dňa 23.10.2013, žalobca požiadal o poskytnutie informácie: „Vjazd do dvora obytného domu na Matejkovej a Majerníkovej ulici je zakázaný, okrem vozidiel s povolením mestskej časti Karlova Ves. Koľko vozidiel má takto vjazd povolený? Na základe akých dôvodov má každé jednotlivé vozidlo vjazd povolený?“ Rozhodnutím č. 15854/20013 zo dňa 23.10.2013 správny orgán 1. stupňa rozhodol tak, že požadované informácie v plnom rozsahu sprístupnil v zákonom stanovenej lehote, v rozsahu a spôsobom podľa § 16 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. O rozhodnutí bol v spise vykonaný záznam.

Listom č. KV/DCH/2656/2013/15854/JT zo dňa 23.10.2013 označeným ako „Žiadosť o prístup k informáciám - odpoveď“, bolo žalobcovi odpovedané na jeho žiadosť o sprístupnenie informácií tak, že: „Návrh miestnej úpravy organizácie dopravy Matejkova vo vnútrobloku ulíc Matejova - Majerníkova bol prerokovaný v operatívnej komisii oddelenia prevádzky dopravy Magistrátu hlavného mesta SR Bratislavy v roku 2008. Výnimka zo zákazovej značky B1 platí pre osem parkovacích stojísk v tejto lokalite, ktoré sú umiestnené pri príľahlej výmeničke. Oprávnenie na vjazd vozidiel majú len držiteľia povolení, vydaných Miestnym úradom mestskej časti Karlova Ves.“

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa preto s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd, na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodáva:

V súvislosti s odvolacími námietkami odvolací súd konštatuje, zhodne so záverom žalovanej, ako aj so záverom krajského súdu, že prvostupňovým rozhodnutím bola žalobcovi informácia sprístupnená a preto odvolanie žalobcu bolo potrebné vyhodnotiť ako neprípustné.

Účelom právnej úpravy obsiahnutej v zákone o slobode informácií je zabezpečenie a regulácia sprístupňovania informácií a ochraňovanie oprávnených žiadateľov pred bezdôvodným upieraním informácií. Zákon o slobode informácií je založený na jednoduchosti a sleduje, aby sa naplnil jeho účel a zmysel, ktorým je poskytovanie informácií, a nie vydávanie fiktívnych rozhodnutí. Z právnej úpravy vyplýva, že štátne orgány sú povinné poskytovať informácie, ktoré majú k dispozícii a teda štátny orgán ako povinná osoba poskytne na základe žiadosti žiadateľa informácie, ktoré sú spracované v čase podania žiadosti. Ustanovenia zákona o slobode informácií vymedzujú iba „rozsah“ informačnej povinnosti, teda vymedzujú okruh informácií, z ktorého musia povinné osoby poskytovať informácie. Tieto ustanovenia automaticky neznamenajú, že všetky informácie v tomto rozsahu sa musia aj sprístupniť. Z požadovaných informácií je potrebné vylúčiť informácie chránené podľa § 8 až § 11 predmetného zákona.

Ako odvolací súd zistil z obsahu spisov, povinná osoba sprístupnila žalobcom požadované informácie, proti čomu žalobca podal odvolanie. Keďže zákon o slobode informácií proti takému rozhodnutiu odvolanie nepripúšťa a zároveň správny poriadok neupravuje postup správneho orgánu v prípade podania neprípustného odvolania je len logické, že žalovaná toto vybavila listom z 19. novembra 2013. Tento list je ďalšou zo skutočností vylučujúcou existenciu fiktívneho rozhodnutia v prejednávanej veci, keďže predstavuje potenciálny predmet konania v správnom súdnictve, ako to vyplýva z ustálenej judikatúry. Skutočnosť, že sa žalobca nestotožňuje s obsahom zverejnenej informácie, bez ďalšieho nepredstavuje porušenie ustanovení zákona o slobode informácií, ani porušenie práva žalobcu na prijímanie informácií v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Obsahom základného práva na prijímanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žalobcu. (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 184/03 z 1. októbra 2003).

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky povinná osoba na otázky žalobcu odpovedala, odpoveď na otázky žalobcu zo strany správneho orgánu 1. stupňa je dostatočná, nakoľko žalobcovi bola

poskytnutá požadovaná informácia v rozsahu a vo forme, ktorú mal k dispozícii. Nemožno hovoriť o vydaní fiktívneho rozhodnutia, pretože nejde o rozhodnutie uvedené v § 18 ods. 3 zákona o slobode informácií. Využitie inštitútu fiktívneho rozhodnutia prichádza do úvahy len v prípade úplnej nečinnosti správneho orgánu. V predmetnej právnej veci však správny orgán 1. stupňa nebol nečinný, v zákonnej lehote poskytol informácie, vydal rozhodnutie a informácie žalobcovi sprístupnil, aj keď v inom rozsahu a forme, ako očakával.

Odvolací súd považuje postup a rozhodnutie žalovanej a prvostupňového správneho orgánu za súladný so zákonom o slobode informácií. Preto, ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom žalovanej a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovanej nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanej právo na náhradu trov zo zákona neprináleží.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.